

Elena STAN

Părințelul din Schiulești

roman

Elena STAN

Părintelul
din
Schiulești

Lumen

Iași, 2008

Elena STAN
Părințelul din Schiulești

Editura Lumen este acreditată CNCSIS sub nr 003
www.edituralumen.ro

Redactor: Morariu Irina Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale:

STAN, Elena

Părințelul din Schiulești/ Elena STAN -Editura
Lumen

Pag. 183

ISBN- 978-973-166-044-8

Elena STAN

Părintelul
din
Schiulești

Lumen

Iași, 2008

**Pagin 1 sat
goal inten ionat**

Părintelul din Schiulești

...Am plecat să uit. Am fugit de imaginea sufletului meu sfâșiat, plinde sânge, rupt în bucăți și ea mă urmărește pretutindeni. Uneori, noaptea mă zvârcolesc ca un șarpe. Veninul adunat în mine îmi face rău. Îmi otrăvește liniștea și trupul în flăcări îmi sfârâie lipindu-se de așternuturile de omăt....Nu-mi pot reveni din coșmar.

Săgețile vorbelor îmi vâjâie pe lângă urechi, mă văd în genunchi pe câmpul de luptă, apoi delirând...Și sufletului meu schinjuit îi e sete. La căpătâi mi-au rămas doi-trei prieteni adevărați și atât. Plâng în neștire. Izvorul lacrimilor pare nesecat; ochii mă văd, imaginile mi se tulbură. Doar inima mă frige și-mi amintește că trăiesc.

Mi-am dorit moartea, am cerut-o stăruitor în genunchi și am făcut planuri cum să scap odată de viața aceasta mizerabilă. Am îngenuncheat, m-am tîrît și am ridicat pumnul spre cer, dar Dumnezeu nu m-a trăsmit. El îți poate dezvălui sensurile vieții tale și prin suferință!

Despre sinucidere și abandon nu am vorbi nimănui, despre suferințe, da.

Port cu mine un stol de amintiri amare și ele îmi vin în minte pe rând: unele pleacă departe, altele se întorc. Doar zâmbetul cald al Sinelei îmi va stăruie mereu în gând. Plîngeam în curtea școlii și ea mi-a pus mâna pe frunte :

- Mi se rupe sufletul că te văd așa și așa da orice să pot să te ajut, dar știi bine că doar tu trebuie să găsești voința pentru a-ți reveni din coșmar ! Cheia e la tine. Eu îți voi fi alături indiferent ce hotărâre vei lua. Și ce dacă te vor învinovăți și te vor bârfi ? Important este ca ție să-ți fie bine!

... Mie să-mi fie bine ?! mi se prelungesc vorbele într-un ecou lăuntric. Dar am fost vreodată fericită cu adevărat?

Plouă. Cad picături grele și reci peste trupul meu încins. Mă doare capul. Merg pe străzile orașelului acesta de munte. Câte un

brad își ridică semeț fruntea peste blocurile cenușii. O pâclă lăptoasă acoperă totul. Sub frunte o mulțime de griji se agită și zvâcnesc. Dacă mi se vor sparge tâmpelile și mi se vor împrăștia creierii ? Dacă îmi va exploda inima ?

La școală, copiii au atâta energie, încât rar se întâmplă să observe că ești supărat și să înceteze larma din respect pentru starea profesorului lor. Merg pe stradă și glasurile lor cristaline îmi răsună în urechi.

Aș aluneca pe străzi în neștire, fără o destinație anume. Ah! dacă n-aș avea conștiință, și rațiune, și îndatoriri...

Alături de mine merge "călăul" care a binevoit să-mi măcelărească sufletul. Sunt cuprinsă de prea multă furie, dar nu cred că s-ar putea gândi vreodată la lucruri serioase. Blond, gras, îngâmfat îmi reproșează că ar fi fost liniștit acum, nu ar fi mers prin ploaie dacă nu eram eu. La ora asta ar fi fost sătul și comod, la căldură, s-ar fi uitat la televizor și ar fi ascultat muzică, nu și-ar fi murdărit pantofii prin toate băltocele.

- Că doar nu erai începătoare, ce puii mei! N-ai fost în stare să te protejezi! Așa îți trebuie! Asta îmi lipsește mie acum? Am învățat atâția ani ca să fiu cineva în viață. Poate nu mai îmi dau ăștia parohie din cauza ta, curvă ce ești!

Ploaia s-a întetit. Mă biciuiesc nemilos rafalele de vânt. Mi-e rău, copilul pe care îl port în pânțele, rodul dragostei noastre îmi provoacă grețuri și arsuri. Mă simt obosită, mi-e frig, sunt sleită de puteri, iar el nu mă cruță.

L-am iubit, cu toată puterea ființei mele și în naivitatea mea îi aud vorbele și în loc să-i întorc spatele și să-l las singur în noapte, îi caut o scuză!

Ne-am așezat la o terasă îmbâcsită de fum și mi-a adus un Cola în timp ce-și răsfrângea buzele cărnoase peste gâtul unei sticle de bere.

-Hai să vorbim!

Tac. Am deprins obiceiul să vorbesc cu mine însămi în gând, să-mi spun ce mă doare, să trag concluzii, să analizez. Cele mai grele sunt procesele de conștiință. Atunci mă blestem, pentru că nu sunt

asemenea celorlalți și nu pot trece atât de ușor peste despărțiri, este răni, peste jigniri...

-De ce taci? mă întreabă răstit. Am venit aici să vorbim! Ce ai de gând să faci? continuă găfâind.

-Ți-am spus, am de gând să păstrez acest copil. Gândește-te cu ce poți să mă ajuți și spune-mi!

-De ce dracu n-ai luat nimic? își pierde răbdarea domnul absolvent de Teologie Ortodoxă. Ce? Credeai că te iau eu pe tine de nevastă?

Am puterea să tac în continuare. Nu plâng în fața lui, deși acasă am să mă prăbușesc și am să-mi înec lacrimile în pernă să nu o mai supăr și pe mama cu problemele mele. Mă simt inferioară. Mă analizez cu atenție și în mod critic; proastă nu sunt, arăt decent, mă îmbrac cu gust.

-Și zici că-l faci, nu?! Ai să feți și o să te arate toata lumea cu degetul. Am bani, oameni și relații! Scot un certificat fals prin care dovedesc că sunt steril și să te văd atunci!..

Frazele au început să mi se învălmășească în minte. O văd pe Gabriela, directoarea școlii, străduindu-se să mă facă să înțeleg:

-Ascultă, dacă te-ai îndrăgostit de pămpălăul ăsta, uită-l! Nu te merită! E un gunoi! Nu mai judeca mereu cu sufletul! Unde ți-e rațiunea?

...Un gunoi uman cu care sunt însărcinată și care nu are pic de înțelegere față de situația mea...

Mintea mi-e în agonie. Cum poate să nu-i pese de mine și de copilul nostru când a fost crescut de o mamă singură și a trecut prin atâtea greutăți?

Și mai îmi vine în minte o scenă. Cancelaria e plină de larmă și de veselie, iar el râde mai tare ca toți. Vrea să se remarce, de aceea cu îngâmfarea-i caracteristică spune:

-Fac listă de preteșe! Nu contează vârsta! Toate femeile libere din școala aceasta sunt invitate să dea probă practică!

Doamne, cum am putut fi atât de naivă? De ce am fost singura care s-a lăsat păcălită de el?

...Îmi zvâcnesc tâmplele și mă doboară spasmele conștiinței! Îl privesc cu ochi mari goliți de speranță. Descopăr un străin lipsit de cele mai elementare noțiuni de omenie, care va deveni preot. Va sluji în altar, va împărți sfaturi enoriașilor, va spovedi și va împărtașii. Mă cuprinde un val uriaș de revoltă .

-Ascultă, tu nu meriți să fii popă, îi spun cu o voce rece desprinsă din ghețarii ținuturilor polare. Am să lupt cu toată puterea ființei mele pentru asta.

-Că oi fi tu Dumnezeu? Nu ai nici un drept să-mi faci asta! Am muncit atât ca să am parohia mea! Nu faci tu ordine, nu schimbi tu lumea, îmi aruncă îndârjit vorbele.

Să zâmbesc amar sau să plâng? Omul acesta pretinde o parohie. Crede că totul i se cuvine! Este dreptul lui să jignească, să rănească adânc, să facă scandaluri, să bea, dar parohia i se cuvine, fiindcă a învățat pentru ea!

-Mi s-a spus că ești rea, schimbătoare și răzbunătoare. Dar asta e talentul meu. Biserica este talentul meu, să știi!

Conștiința mi s-a mai înseninat puțin și dacă nu m-aș gândi la atât de multe lucruri deodată, aș zâmbi! N-am mai auzit de acest talent. Poate se gândește la altceva. Țin minte că la început, râdeam, ne simțeam bine împreună și-mi făcea confesiuni. Atunci mi-a spus:

- Important e să fii discret. O să am parohia mea și o să beau și o să fumez pe ascuns. Poți să faci ce vrei, dar să nu știe lumea!...

Cum de vorbele lui nu mi-au dat de gândit? Zâmbește și se uită în ochii mei. Poate că i-a venit un gând bun pentru mine, nu cred să fie așa de rău! Îl privesc cu speranță:

- Uite ce m-am gândit!... / În mine răsar ușor speranțele. Aștept scuzele lui, doresc să mă împace, să-mi spună că îi pare rău. Sunt pregătită să-l iert. Cred că voi plânge de bucurie când îmi va spune că mă iubește și că pot conta pe el!

- Ce te-ai gândit? întreb însuflețită.

- Te înțeleg că nu poți să avortezi! Dar mai există o soluție!

Da, soluții există cu miile. Când oamenii vor, totul este posibil! Nu mă vrea pe mine, dar ne poate ajuta. Este copilul lui, îi

pot dovedi. Trebuia să ajungă la concluzii mai bune. Era inuman ca unui orfan ca el să nu-i pese ...

- M-am gândit bine, îmi spune... Îl faci și scapi de el!

Cuvintele au căzut ca o lovitură de baros peste creierii mei încinși. Să am suficientă putere și să nu mă tem de consecințe l-aș ucide fără să stau pe gânduri. Îl pironesc săgețile otrăvite din ochii mei, realizează și corectează puțin ideea:

- N-am zis să-l omori! Îl faci și îl dai!...

De câte ori îmi amintesc răsucesc cuțitul în rană. Blestemat să fie momentul în care l-am zărit și i-am acordat minimum de atenție! Îi privesc trăsăturile, iar dincolo de aparențe se conturează o fiară. Ce preot perfect ar fi! Nu i-ar fi frică de Dumnezeu, și-ar zvârli în lume, fără să stea pe gânduri, propriul copil. "Îl faci și scapi de el!" Pentru el, sufletele oamenilor valorează cât o zdreanță!

Doar parohia contează. Mi-a ținut odată un discurs întreg pe această temă; "O parohie bună e ca o vacă de mulș. Înveți enoriașii să contribuie cu bani pentru biserică și-ți poți umple și tu buzunarele. Totul e să fii discret, și-am mai spus". Principala lecție a Facultății de Teologie Ortodoxă o fii discreția oare?!

Îmi zâmbește dulce, mă învăluie în privirile-i albastre.

- Mă simt tare bine cu tine! După ce rezolvăm problema aceasta vreau să fim ca la început!

... Începutul sfârșitului. Ne despărțim fără nici o hotărâre, fără nici un rezultat, explicându-mi de mii de ori că nu are nici o obligație față de mine și dacă sarcina este avansată să mă operez dacă vreau ca totul să fie bine. Sunt sigură că dacă ar putea, m-ar zdrobi numai să scape.

... Sunt copilul munților. Când mă trezesc dimineața dau ochii cu pădurile de pe dealul din dreapta sau îmi clătesc privirile în izlazul cu flori multicolore de câmp și în codrii nesfârșiți de pe piscul în stânga. Acum trăiesc în exil. Am ales exilul ca să uit. Acasă aveam libertate, aerul pe care îl respiram era fără hotar. Aici îmi duc existența în două cutii de beton! În satul meu te oprești la o cișmea și bei apă limpede și rece ca gheața câtă vrei, în Capitală îți cumperi apa și o porți cu tine.

Lucrez de câteva zile în redacție și sunt neajutorată ca un copil. Am învățat să redactez textul, dar uneori uit să-l salvez și s-a ales praful de munca mea!

M-au primit bine și au venit pe rând să mă ajute și sa-mi explice, dar mâinile lor aleargă cu viteza luminii pe tastatură și pe mouse. Nu mi se spune nimic despre noua profesie, trebuie să învăț din mers.

- Pe ce dată te-ai născut, puiuțu? mă întrebă Arina în timp ce îmi corectează textele.

- Pe 1 mai, îi răspund. Îmi place Arina. Știu că scrie romane și nuvele și mă fascinează prin noblețea cu care tratează oamenii din jurul ei. Vine mereu la mine, îmi pune articolele în server, la zi și tot ea îmi spune “mulțumesc”. Mi-a intrat ușor în suflet. Când greșesc ceva, ca să nu mă simt prost, spune simplu : “e vina mea”.

- Știai că oamenii născuți pe 1 ajung mari? Eu cred că Dumnezeu a vrut să te angajezi aici, s-ar putea să aibă un plan cu tine ! Muncești ca o albinuță, știi să scrii, ai coerență, ai idei, ai vocabular ! Ar trebui să ai mai multă încredere în tine !

... Vorbesc iar cu mine însămi. Îmi doresc de mult să scriu o carte bună, un roman în care cei care au fost răvășiți de durere sau mistuiți de patimă să se regăsească, așa cum a scris Rebreanu.

Dar nu știu dacă am să fiu în stare. În ceea ce privește încrederea în sine îmi opresc cu greu lacrimile. Nu știe Arina că un prost mi-a aruncat cu lehamite replica: “Ce credeai că o să te iau eu de nevastă? Eu pe tine!?” De fapt, am venit aici mai mult să scriu. Am citit mult despre Jack London, un mare scriitor, dar un bețiv notoriu. În ciuda slăbiciunii lui pentru alcool, își stabilise o normă de 10.000 de cuvinte pe zi și o respecta cu sfințenie ! Cred că aș putea, nu 10.000 de cuvinte, fiindcă sunt foarte leneșă, măcar două pagini în fiecare dimineață.

Acum, când încerc să respect norma, îmi vin din nou în minte cuvintele Sinelei : “Știi, orice șut în fund e un pas înainte !” Poate că aveam nevoie de acest imbold cu toate că l-am plătit scump.

Cred că m-au călit coatele și ironiile “subtile” ale colegilor de cancelarie care s-au implicat neinvitați în povestea mea ! Răsfoiam

condica. Un titlu de-al domnului teolog îmi sare în ochi “Conștiința morală”. Avusese ipocrizia să respecte programa și să le țină liceenilor lecții de morală ! Nu am putut să-mi mai controlez revolta și după titlu am pus semnul întrebării și al mirării.

Recunosc, am avut momente când îmi pierdeam echilibrul și rațiunea. Era prea de tot să țină predici despre familia creștină și despre comportamentul impecabil al creștinului ortodox când ieșise cu eleve de la seral și de la ucenici, să se audă de cuceririle sale !

De nenumărate ori îl scosese elevii pe brațe din bar, el continua să joace fals, iar eu eram privită ca Domnișoara Cucu din “Steaua fără nume”, acră, pisăloagă, veșnic pusă pe reclamații.

... Sâmbătă nu m-am putut abține, i-am trimis o dedicație pe postul național de televiziune : “Domnului profesor de religie Terzea Daniel din Schiulești . Știi că sunteți preocupat de conștiința morală, dar nu mai amăgiți în zadar elevele că le faceți preotese, pentru că nu veți ieși preot niciodată!”

Mesajul a curs pe ecran, dar focul din sufletul meu nu a putut fi stins. Știa că sunt însărcinată și că mi-e rău și nu m-a sunat o dată să mă întrebe ce fac, în schimb, s-a dus la bar cu profa de muzică și cu Bogdan și le-a spus totul. I-a spus și Alinei, profesoara de franceză din Ploiești, când intru în cancelarie și sunt doar ei zâmbesc ironic.

- În curând o să-mi crească burtica, abia o să intru pe ușă, aruncă rânjind alina vorbele spre mine.

Din greșeală, scrisesem Alina cu a mic! M-am gândit la nonvaloarea ei ca om și am încălcat o regulă elementară de ortografie. Iertat să-mi fie!

Ca femeie, Alina nu trebuia să-i facă jocul. Dar vreau ca acest roman să se apropie de perfecțiune, de aceea îl voi scrie cu tot talentul meu și voi povesti cu sinceritate fiecare scenă trăită.

- I-a scris mamei să-i spună că a rămas gravidă, continuă el. Parcă a pus-o mama să stea la... Râde ascuțit Alina și-mi aruncă o privire răutăcioasă.

Mi-e rău ! Rușinea și suferința îmi taie respirația.

Mă așez pe un scaun să nu cad. Îmi vine să vomit. Mă doare și aș urla ca un câine, dar mă îndârjesc. N-am să plâng în fața lor, dar jur că mă voi răzbuna. Nici nu știu cum, sunt atât de neajutorată și secătuită de puteri, încât trăiesc împotriva ființei mele, dar va veni ceasul când le voi sparge liniștea așa cum fac ei acum. M-au umplut de ridicol, dar vor regreta amarnic.

... Nici eu nu mă cred în stare, dar simt nevoia să promit, să ameninț, să mă liniștesc ! Continuă pe același ton, și-au propus să mă desființeze.

- Poate nici nu este adevărat, spune că e gravidă să te oblighe să o iei de nevastă. Oricum trăim în secolul XXI. Dacă ajungeți la tribunal tu nu poți să spui că există anticoncepționale ? Dar e chiar nesimțire din partea ei să-ți facă una ca asta ! N-are nici un drept să-ți distrugă viitorul.

Tac. "Îi voi învinge,, îmi repet în gând, „voi reuși”.

Ce și cum să reușesc? Nu există nici o lege care să-i pedepsească pentru că-și bat joc de mine și mă împung cu vorbe. Orice aș face este lipsit de sens! Va trebui să înghit totul. Scaunele încep să se clatine, sala se învâрте. Pe culoare abia îmi târăsc picioarele, am impresia că știu toți, mă arată cu degetul și şușotesc în spatele meu. Este iarnă. Iese cu Alina la braț și o duce până la sala de clasă ca să nu alunece cumva și să-și scrintească picioarele! Ba se duc împreună la anumite clase și discuția continuă.

I-am scris mamei lui. I-am spus tot adevărul și am întrebat-o dacă s-ar simți liniștită să știe că nepotul ei este crescut de o femeie singură, în timp ce băiatul ei e bine mersi și umblă din bar în bar. Cuprinsă de furie, am afirmat că l-a crescut prost și i-am spus soluția propusă de feciorul ei: "îl faci și scapi de el". Am scris mult, două - trei pagini, când nu mai îmi găseam liniștea. Am informat-o că sunt hotărâtă să merg la Arhiepiscopia Bucureștilor să îl reclam dacă va continua să mă jignească și dacă nu va pleca din școală!.

La toate acestea m-am gândit când i-am însemnat titlul în condică și i-am trimis mesajul, la discuția drăguță pe care a avut-o cu Alina, la nesimțirea lui și la grețurile mele.

Luni, același grup de tineri în cancelarie. Intru și-și continuă discuția: “Sunt unii ca Necșulescu, domnule, se țin scai de capul tău!” și Necșulescu sunt eu în viziunea lor . Am îndrăznit să-l fac de râs în public, el este o victimă, de câte ori nu mi s-a trimis vorbă: “Sa-și pună mintea cu el, domnule? Dar e femeie în toată firea!”

“E și el cu o fată acum. Ar putea să-l lase în pace, dar se ține scai. Nu mai termină odată!”

“Taci, măi, Ivane, îi spune Cristina celui de economie. Vrei și tu să primești mesaj la televizor ? Iar tu Dane ai citit ce-ți scria, nu ?”

S-a înroșit. E prima dată când se înroșește, de rușine, de mândrie, de plăcere, nu știu.

“Mi-au spus cei din sat. Cineva vrea să o distreze pe nevastă-me!” spune plin de el.

În orice caz am început să mă răzbun. Toată amărăciunea adunată în urma scenelor penibile mi-o canalizez asupra lui. Îmi voi sacrifica liniștea, comoditatea și timpul liber numai pentru al face să plătească până și ultima lacrimă pe care am vărsat-o pentru el! Mi s-a spus că “răzbunarea e arma prostului”, dar eu nu simt asta. Încet-încet încep să-mi recapăt luciditatea și voi ști exact cum să reacționez ca să scap de toată mascarada asta.

“O să-l ai pe conștiință” mi se spune.”Facultatea de Teologie e grea. Nu ai dreptul să-i distrugi viitorul”. Tac și mă gândesc. Dar dacă muream când m-am dus singură să avortez și am plecat de le cabinet pe jumătate amorțită, și amețită, mergând împleticit pe aleea de gheață, el m-ar fi avut pe conștiință?

Nu l-a mustrat nici un gând când mi-a spus clar: “îl faci și scapi de el”. Agonizam de durere când i-am trimis un mesaj și l-am implorat :”Ajută-mă! Mă simt tare rău! Nu te mai purta așa cu mine că nu merit!” A catadicsit să-mi răspundă: “Marș, jegoaso! Mă piș pe tine! Mi-am tras o prietenă, cum n-are nimeni pe valea asta. Tu nu ai însemnat și nu însemni nimic pentru mine!” Limbaj de viitor preot. Am simțit nevoia să-i răspund : “Ascultă, popă prost din Schiulești, din acest moment mă voi război cu tine pe viață și pe moarte! Nu voi depune armele până ce nu te voi vedea transformat într-o legumă” Și m-am ținut de cuvânt !

Când sufeream nu și-a asumat nimeni rușinea și durerea mea, astăzi mă omoară toți cu sfaturi și mi se țin lecții de morală. O fi grea Teologia, dar nici Filologia nu-i ușoară. Și slavă Domnului, știu din toate câte ceva : literatură română, filosofie, franceză și engleză. Am muncit din răspuțeri să-mi plătesc studiile, pe el l-au ținut în facultate călugării de la Crasna. Le-a mâncat banii și și-a bătut joc de sudoarea lor promițându-le că se întoarce la mănăstire cu studii superioare. După ce s-a văzut cu diploma în buzunar le-a întors spatele. Același gest, aceeași atitudine. Exact cum mi-a făcut și mie. Mi-a dat cu piciorul fără să îi pese că lasă o urmă sau că mă doare. Nu avem dreptul să ne batem joc de nici un suflet pe lumea asta ! Ce e mai greu : să fii om de omenie sau să fii un teolog ipocrit ?

Un singur răspuns îl repet până la epuizare și a devenit obsesiv și pentru creierii mei : “Nu merită să fie preot !”

Opinia publică este contrariată de atitudinea mea. “Câți preoți nu sunt ca el?” mi se spune. “Sunt pentru că acceptați să vă predice niște fățarnici. Au devenit popi pentru că nimeni nu a semnalat la timp egoismul și îngâmfarea lor! Cred că totul li se cuvinte. Fac liste de preotese, se gândesc la avantaje, își fac din vreme ucenicia pentru a stoarce parohiile de bani! Evident că sunt și printre ei oameni adevărați și lor le cer iertare”.

“Dar nu ai tu dreptul să-i judeci, înțelege odată. Vor răspunde în fața lui Dumnezeu de tot ce au făcut! Și Dan va plăti, nu e nevoie să te răzbuni !”

Am înțeles. Există o complicitate : oamenii știu, dar nu spun ; văd clar, dar se prefac că nu au înțeles nimic ! Atunci să nu ne mai lamentăm că societatea a ajuns cum a ajuns, că ne lovim de promiscuitate și că ne jefuiesc cei care ar trebui să ne apere.

Hei, e grea Teologia ! E inuman să distrugi visele unui om. Știu toți din școală ce mi s-a întâmplat. S-a lăudat la chioșcul din curtea instituției, a vorbit “la un pahar” cu elevii de la seral. Știu că am greșit uitând pentru o clipă că am cu 12 ani mai mult decât el, dar asta nu-l îndreptățește să mă terfelească și să mă distrugă ! Mi se trimit vorbe la pachet : “E bărbat. Are dreptul să încerce. Ea este de vină că și-a pus mintea cu el! Doar nu era o copilă!”

O profesoară de franceză, din vechea gardă, care se gudură pe lângă nou veniții “cu pile” îmi bagă pe sub nas un referat scris de Alina: “Despre prietenie și colegialitate”. Educator “bătrân”, de modă veche o prind strâmbându-se în spatele meu. “S-a legat de copilul ăsta nevinovat ca boala de om sănătos!” Aș sfârteca-o în bucăți. Măcar nu are curajul să îmi spună deschis ce gândește despre mine. Mă duc acasă fac un referat despre “Respectarea demnității colegilor” și i-l dau. În Biblie spune “să nu-i răspunzi nebulului după nebunia lui”, dar cu ce drept mă judecă femeia aceasta pe care nu am deranjat-o cu nimic ? Gurile rele spun că l-a prins pe bărbate-său cu o femeie în apartament. L-a iertat și ca să-l atragă a slăbit 30 de kg. Acum atârnă pieile pe ea.

Când a venit o anchetă în școală, deoarece profesoara de istorie, Dana, s-a simțit discriminată de Igrăsoiu și de Goian, necheza ca o iapă în călduri : “Auziți, domnul Terzea, ce pătesc cei care nu se poartă cum trebuie !” a spus tare să aud. El a început să râdă. Îl reclamasem la Episcopie, au venit în anchetă și m-au învins mișelește fiindcă protopopul și inspectoarea ținuseră cu el. Ah ! n-am să uit scena aceea toată viața! Cu nasul ascuțit și gura mare ea insistă. Face glume nesărate pe seama Danei ca să aud și să pricep și eu. “Oamenii ăștia n-or fi având de lucru? Mai bine ar face ceva util!” Femeia asta se crede culmea culturii și a spiritualității. Pe masă stau aliniată ceștile cu cafea și farfuriile cu dulciuri. Între timp vine directoarea școlii. “Mâncăți rahat, doamna directoare, o îmbină glumeața profesoară de franceză, știu că vă place mult să mâncăți rahat ”. Directoarea râde, dar eu dau în clocot. Cu ce drept își bate joc femeia aceasta de toată lumea? Teologul se umflă în pene, știe că m-a învins atunci în fața comisiei și are aliați în persoana soților Barcu și a altora care nu suportă “reclamagii și oamenii de nimic”. M-am dus după ea la oră. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea înțelepciunea să nu-i spun ceea ce merită, să nu-i arunc vreo vorbă care să o usture. “Doamnă vreau să rezolvăm deschis și elegant o problemă. De la începutul anului școlar faceți apropouri la adresa mea. Dacă vă deranjează ceva în comportamentul meu, vă rog să-mi spuneți în față!”

Continuarea acestui volum o puteți lectura achiziționând volumul de pe

www.editalumen.ro

www.lumenpublishing.com

sau din librăriile noastre partenere.

ISBN 973-166-044-5

9 789731 660448

Conținutul acestui volum nu
reprezintă în mod necesar
punctul de vedere al Editurii
Lumen sau al finanțatorilor

Publicat cu finanțarea:

media
LUMEN
www.EdituraLumen.com